

*Vidar
wil dansen*

*Vidar
wil dansen*

Christine Linneweer

kluitman

In de serie Gouden paarden zijn verschenen:

Aurea, de wilde pony
De zoektocht van Pico
Maisa, de dappere arabier
De ontsnapping van Rafal
De droom van Fabio
De redding van Roan
Bowi komt in opstand
Nola. Met hart en ziel
Het vuur van Bajka
De heimwee van Faxi
Vidar wil dansen

*Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl*

Nur 283/GGP091801

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVIII tekst: Christine Linneweever

© MMXVIII omslagillustratie: George Schriemer

© Binnenwerkillustraties: Sieger Zuidersma

© MMXVIII auteursfoto: Harry Donker

Omslagontwerp: Agnes Visser

Opmaak binnenwerk: Bureau NU Alkmaar

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Ouderwets

De stilte van het bos wordt verscheurd door het aanslaan van een motorzaag. Het snerpende geluid van ijzer dat door hout zaagt, overstemt het geruis van de bladeren en het gezang van de vogels. Het houdt een paar minuten aan en daarna volgt een luid gekraak en het suizen van een omvallende boom. Hier en daar gaat de stam langs takken van andere bomen, maar uiteindelijk komt hij met een plof in de dikke laag bladeren op de grond terecht.

De fjordenruin Vidar staat rustig toe te kijken en vertrekt geen spier. Het is voor hem niet nieuw. Het is al de zoveelste keer dat hij een boom heeft zien vallen. Hij zucht alleen een keer diep. De damp slaat van zijn dikbehaarde lichaam af. Nog meer werk, denkt hij.

De man met de motorzaag zaagt een aantal grote takken af en wenkt daarna naar Steven, die rustig achter Vidar staat te wachten. De oude grijze man klakt met zijn tong. Langzaam komt Vidar in beweging. De ketting sleept achter hem aan.

Steven stuurt hem naar de boom en zet Vidar zo neer, dat hij de ketting eromheen kan bevestigen. Vidar blijft doodstil

staan, want dat is hem zo geleerd. Steven trekt wat aan de ketting en Vidar hoort hem mopperen als het hem niet gemakkelijk lukt om deze te bevestigen. Uiteindelijk lukt het en hij pakt de leidsels weer op.

‘Ja!’ roept hij en hij kletst een keer flink op de achterhand van de fjord.

Vidar zet zijn achterbeen stevig onder zijn lichaam en hangt met zijn hele gewicht in het gareel dat om zijn hals zit. De boom komt in beweging. Hij is erg zwaar, dus Vidar moet er flink aan trekken. Stapje voor stapje gaat hij vooruit. Het gareel schuurt, zijn spieren trillen van de inspanning en het zweet breekt hem aan alle kanten uit, maar hij zet door. Ze slingeren tussen de bomen door, tot ze op de zandweg komen. Daar gaat het gemakkelijker, want de ondergrond is steviger en de boom kan nergens meer achter blijven hangen.

Als ze bij een flinke stapel bomen komen, laat Steven Vidar halt houden. Hij maakt de ketting los en rolt de boom ernaar toe. In de verte ziet Vidar een grote vrachtwagen aankomen en hij haalt opgelucht adem. Van de andere kant ziet hij zijn moeder Isolde het bos uit stappen. Ook zij sleurt een boom achter zich aan.

De man die achter haar aan loopt, stelt haar naast de stapel bomen op en klopt de merrie even op haar hals. ‘Goed gedaan, meisje.’ Ook bij haar wordt de boom losgemaakt en weggerold. De vrachtwagen komt dichterbij en stopt dan.

Er stapt een man uit en hij steekt zijn hand op naar Steven en Michel. ‘Zijn dit de laatste bomen voor vandaag?’

Steven knikt. ‘Ja. Morgen de rest.’

De chauffeur grijnst. 'Mooi, dan pak ik deze nog even op en breng ze naar de houtzagerij. Dan ga ik daarna naar huis, want ik ben het voor vandaag best zat.'

Steven lacht. 'Wij ook. En onze paarden hebben er vast ook meer dan genoeg van.'

Steven wenkt Michel en samen nemen ze Vidar en Isolde mee naar de trailer, die even verderop staat. Hier spannen de mannen de paarden uit. Ze praten nog even over wat ze die dag gedaan hebben. Isolde en Vidar zeggen niks. Ze staan nog uit te puffen van de laatste sleeppartij.

Het is herfst, maar het is nog altijd prachtig weer. Moeder Natuur heeft hier geen rekening mee gehouden, dus Vidar en Isolde hebben al een flinke wintervacht gekregen. Tijdens het werk zit hij hen behoorlijk in de weg. Van het slepen van bomen krijgen ze het toch altijd al heel warm, maar nu nog eens extra door de zon en de dikke laag haar.

Als het tuig achter in de auto ligt, laden Steven en Michel de beide fjordenpaarden in de trailer. Vidar is blij dat de dag erop zit. Hij is moe en alles kriebelt. Hij schuurt even met zijn lange manen langs de zijkant van de trailer.

'Ik ben helemaal kapot. Dit was echt een zware dag. Volgens mij hebben we wel vijftig bomen het bos uit gesleept.'

Isolde schraapt met haar hoef over de vloer. 'Ach, het viel nog wel mee. Ik heb wel dagen gehad dat we er nog veel meer moesten slepen. Maar ik kan me voorstellen dat het jou tegenviel. Je doet het werk nog niet zo lang. Het duurt nog wel een aantal maanden voordat het werk jou net zo gemakkelijk afgaat.'

Vidar briest een keer, maar hij zegt niks. Hij hoopt diep in zijn hart dat het niet zo is, want tot nu toe heeft hij er echt een enorme hekel aan. Het is zwaar en vermoeiend. Hij heeft elke keer vreselijke spierpijn en z'n hele lijf is de volgende dag stijf. Hij moet er niet aan denken om dit de rest van zijn leven te moeten doen.

Hij heeft het wel al een keer tegen zijn moeder gezegd, maar zij had er niets van begrepen. 'Het is toch prachtig werk! Je bent de hele dag in het bos... Als je goed je best doet, is de baas blij met je... En het is ook nog eens werk dat zonder een paard niet gedaan kan worden. Ik ben er trots op dat ik dit mag doen.'

Daar had Vidar op zijn beurt weer niks van begrepen. Hoe kon ze het nu leuk vinden om dag in dag uit zulk dom werk te doen? Zag zij dan niet wat andere fjordenpaarden deden?

Vorig jaar had Steven hen allebei meegenomen naar de keuring. Vidar had met grote ogen rondgekeken. Overal op het terrein liepen mensen met fjordenpaarden en alle paarden hadden opvallende, kortgeknipte manen. Zo kort dat ze recht op bleven staan. De middelste zwarte manen staken een klein stukje boven de witte manen uit. Ze waren bovendien in een prachtige boog geknipt, waardoor de hals nog mooier leek. Vidar vond het hen prachtig staan en hij had zich geschaamd voor zijn eigen dikke ongeknipte bos, die aan twee kanten van zijn hals hing. Ik ben door het wassen nu wel schoon, maar ik zie er niet uit, had hij gedacht. Waarom heeft Steven onze manen niet geknipt?

Vidar mocht meedoen in een rubriek met ruinen. Zeker acht

ruinen werden gepresenteerd aan een tweetal heren met grappige bolhoeden. Je werd in de baan opgesteld door je eigenaar en daarna mocht je een stukje aan de hand stappen en draven.

Uiteindelijk mochten ze allemaal terug in de baan komen. De jury wees aan wie waar mocht lopen. Daarna mochten de paarden midden in de baan naast elkaar worden opgesteld. Vidar liep helemaal achteraan. Alle paarden kregen een strik aan het hoofd bevestigd. De meeste een oranje, maar ook een paar een rode.

Vidar kreeg ook een rood lint. De man met de bolhoed gaf Steven een hand. 'Tweede premie, Steven. Hij is toch wat te ouderwets van type. We zien tegenwoordig liever een wat luxer paard. Maar dat zal jou niet uitmaken. Voor het werk dat jij met je paarden doet, heb je natuurlijk liever een heel sterk beestje.' Steven had niks gezegd en alleen maar geknikt.

Vidar begreep er niet veel van, maar hij had toch een beetje het gevoel dat Steven teleurgesteld was. Toen Steven met Vidar terug wilde lopen naar de trailer, zag Vidar tot zijn verrassing dat er buiten de baan een aantal fjorden stonden, met ieder een meisje op de rug. De meisjes wachtten tot de ruinen de baan hadden verlaten en stuurden toen hun paarden de baan in.

Op dat moment kwam Steven iemand tegen die hij kende. Ze knoopten een praatje aan en dat gaf Vidar de gelegenheid om te kijken wat er aan de hand was. De acht combinaties reden achter elkaar aan en iemand zette muziek aan. Vidar keek met grote ogen toe, want de paarden begonnen op de muziek

te dansen! De meisjes stuurden ze over allerlei figuren. Soms deelden ze zich in groepjes van vier, soms in groepjes van twee. Dan reden ze in tegenoverliggende hoeken dezelfde figuren. Vidar had er ademloos naar gekeken.

Dansende paarden

idar genoot van wat de acht ruiters tijdens de keuring lieten zien. De proef ging eerst in stap, maar daarna ook in draf en in galop. En steeds werd de muziek aangepast aan het tempo. Vidar had zoiets nog nooit gezien. O, hij wist wel dat mensen soms op de rug van een paard gingen zitten om buitenritjes te maken, maar dit was iets totaal anders.

Aan het eind van de show wendden ze allemaal naast elkaar af en hielden ze halt op de middellijn. De meisjes knikten met hun hoofd en het publiek dat rond de ring had gestaan en had toegekeken, liet een daverend applaus horen.

Vidar snoof hard, zo enthousiast was hij geworden. Maar Steven dacht dat hij was geschrokken van het applaus. ‘Rustig maar, Vidar,’ zei hij en hij aaide een keer over de hals van zijn paard. Hij zei gedag tegen de man met wie hij had staan praten en nam Vidar mee terug naar de trailer. Isolde stond daar rustig op hem te wachten. Steven deed bij Vidar het hoofdstel af en deed hem zijn halster weer om. ‘Tweede premie,’ mopperde hij zacht. ‘Geen paard zo sterk als jij, Vidar. Ze noemen het “ouderwets”, maar ze bedoelen “krachtig”. Je bouw is

goed, je hebt een sterke rug, goede benen en je bent door het werk fors gespierd. Van die paardjes die daarnet in de show liepen, kan er niet één zo goed een boom slepen als jij.'

Hij zette Vidar naast Isolde in de trailer en stapte toen in de auto. 'Tweede premie,' mopperde hij nog een keer.

Isolde keek Vidar vragend aan. 'Kreeg jij een rode rozet?'

Vidar knikte. 'Ja, is dat niet goed? Ik liep helemaal achteraan in de groep.'

Isolde schudde haar hoofd. 'Een eigenaar heeft altijd het liefst een paard dat een eerste premie haalt, dus een oranje rozet. En achteraan lopen geeft aan dat je laatste bent geworden. Het minst goede paard van alle paarden in de rubriek. Heb je wel je best gedaan bij het stappen en draven? Ik heb je gisteravond nog zo gezegd dat je dat moest doen!'

Vidar schaamde zich. 'Dat ben ik vergeten. Er was zoveel om naar te kijken! Alle paarden hadden prachtige in een boog geknipte manen. Zo leuk! En weet je wat ik nog meer heb gezien? Dansende paarden.'

Isolde had hem vragend aangekeken. 'Dansende paarden?'

Vidar knikte en vertelde over de show met de acht fjordenpaarden die onder het zadel werden gereden en hoe ze op muziek figuren reden in stap, draf en galop. 'Zo gaaf! Ze zagen er zo elegant uit, met die meisjes op hun rug. Dat zou ik ook wel willen.'

Maar Isolde schudde opnieuw haar hoofd. 'Zet dat maar uit je hoofd, Vidar. Dat kun jij niet.'

'Waarom niet? Ik hou ook van muziek en zou ook best kunnen dansen.'

Zijn moeder wreef even troostend met haar neus tegen zijn manenkam. ‘Je hebt in Nederland twee soorten fjorden: paarden die geschikt zijn om dienst te doen als rijpaard en paarden die... – hoe zei Steven dat nou net? – die krachtig zijn. Die voor de kar kunnen lopen. En de meest krachtige paarden kunnen bomen slepen of doen dienst als werkpaard in de landbouw, zoals mijn moeder dat deed.’

‘Dus wij zijn niet geschikt als rijpaard?’ had Vidar verdrietig gevraagd.

‘Nee. Nou ja, je kunt wel op onze ruggen zitten, maar wij zijn niet geschikt voor dressuur. Dressuur, dat is waar je net naar hebt gekeken. Daarvoor zijn we te zwaar gebouwd,’ legde Isolde uit.

Vidar schrok door de woorden van zijn moeder. ‘En kunnen we er niets aan doen om daar toch geschikt voor te worden?’

Isolde had zachtjes gelachen. ‘Nee, Vidar. Maar dat geeft ook niks. Wij kunnen iets wat zij niet kunnen, namelijk bomen slepen. Misschien zijn er onder die fjordenpaarden die je net hebt bekeken best paarden die heel graag een boom zouden willen verslepen. Maar dat kunnen zij dan weer niet. Ieder paard moet doen waar hij geschikt voor is.’

Daar had Vidar destijds heel lang over nagedacht. En hij was er ook een beetje door in de put geraakt. Stel je toch eens voor dat je nooit iets anders zal kunnen doen dan bomen slepen. En wat als je dat dan niet zo leuk vindt? Moet je dan heel je leven tegen je zin in met bomen slepen, terwijl je eigenlijk het allerliefst met een meisje op je rug zou willen dansen?

Sinds de dag van de keuring genoot hij meer van de mu-

ziek op de radio, die de bomenzagers vaak meebrachten als ze in het bos aan de slag gingen. De muziek maakte hem op een of andere manier altijd blij.

Later dat jaar had Steven Vidar opnieuw gewassen. 'Moet ik nu weer naar de keuring?' had hij aan Isolde gevraagd.

Isolde dacht van niet. 'Nee, ik denk dat Steven je een ABOP-proef af wil laten leggen.'

Vidar had haar met grote ogen aangekeken. 'ABOP? Wat is dat?'

'ABOP staat voor Algemeen Bruikbaarheids Onderzoek Paarden en Pony's. Het is een proef waarin je kunt laten zien of je een goed gebruikspaar bent. Dat is nog veel belangrijker dan de keuring.'

Vidar was alleen in de trailer geladen en dat had vreemd gevoeld. Nooit eerder was hij van huis gegaan zonder zijn moeder. Eerst had hij zich wat nerveus gevoeld, maar toen ze op de plaats van bestemming waren aangekomen, was hij dat al snel vergeten. Steven nam hem aan een halster mee naar een open terrein en daar moesten ze nog even wachten.

Vidar had opnieuw met grote ogen naar de fjordenpaarden gekeken die onder het zadel gereden werden. Hij verbaasde zich nog steeds over het feit dat ze allemaal van die leuke kortgeknipte manen hadden. Ik ben echt de enige met lange manen, had hij gezien. De zenuwen hadden op dat moment toegeslagen.

Hij zag ook prachtige paarden die voor een koetsje liepen. Zou hij ook zoiets mogen doen? Zou hij dat kunnen? Dat had Steven nog nooit met hem ge oefend.

Pas toen Steven hem met zich meetrok, kon Vidar zijn ogen van de paarden lostrekken. Steven nam hem mee de baan in en daar stond een wagen en ernaast lag een tuig. Vidar keek eens goed en zag dat het niet zomaar een tuig was, maar dat het zijn tuig was. Steven zette hem voor de wagen stil en zei heel duidelijk: 'Ho.'

Vidar wist dat hij dan heel stil moest blijven staan. Het was een van de eerste woorden die hij had geleerd. Als veulentje liet Steven hem op alleen 'Ho' een hele tijd stilstaan. Pas later had hij begrepen waarom dat zo belangrijk was. Als je in het bos aan het werk was, dan was het heel belangrijk dat je dat commando goed kende. Want met al die vallende bomen kon je jezelf en je baas flink in gevaar brengen als je niet goed luisterde.

Steven deed hem vervolgens het hoofdstel en de schoft om, daarna de broek, het gareel en de leidsels. Hij deed het heel rustig, zoals altijd. En Vidar verzette geen stap, ook al kon hij door de oogkleppen niet alles meer zien.

Toen controleerde Steven of alles goed zat en alle haren glad onder het tuig zaten. Daarna liet hij Vidar een paar stappen achteruit zetten, zodat hij vlak voor de wagen stond.

Vidar voelde dat Steven de strengen vastmaakte.

'Ja! Voorwaarts!' riep Steven. Vidar voelde al direct dat het een licht vrachtje was dat hij moest trekken. Toch zou ik ook best wel kunnen draven, dacht hij, maar Steven vroeg dat niet. Na ongeveer vijftig meter stappen liet Steven hem halt houden. Vidar voelde dat er achter hem iets gebeurde, maar door de oogkleppen kon hij alleen maar voor zich zien.

Even later voelde hij dat de leidsels weer werden opgenomen.